

Recurs educatiu.

Adaptació a lectura fàcil

Obra de teatre.

Títol de l'obra:

Els contes del bosc.

ÍNDEX

- L'autora.
- Sinopsi de l'obra.
- Nota de l'autora.
- Personatges.
- Vestuari
 - Escena 0.
 - Escena 1.
 - Escena 2.
 - Escena 3.
 - Escena 4.
 - Escena 5.
 - Escena 6.
 - Escena 7.

L'autora

Tània Muñoz és una narradora oral.

Això vol dir que es dedica
a contar contes en veu alta.

Ella conta contes en escoles,
en instituts i en biblioteques.

Dins de tots els seus contes,
el conte popular és el més important.
Els contes populars són històries curtes
que formen part dels pobles
i que transmeten ensenyances.
Es conten de manera oral.

Tània es va formar al costat de diversos artistes.

Per exemple:

- Ignasi Potrony.
- Carme Oriol.
- Caterina Valriu.

L'autora pensa que contar històries
no és només parlar.

Per a ella **és art escènic**.

Per això, va anar a aprendre més
a una Escola d'Estiu
que va organitzar **AEDA**.

Art escènic: és un art que es fa front a altres persones. S'usa la veu, el cos i els gestos.

AEDA: significa Associació de Professionals de la Narració Oral a Espanya.

Però també s'ha format en altres àrees.

Per exemple:

- Interpretació.
És saber actuar un personatge.
- Improvisació teatral.
És actuar sense un text escrit.
- El **clown**.
És actuar per a fer riure
a la gent.
- Dramatúrgia.
És l'art d'escriure i estructurar històries
perquè es representen en el teatre.

Clown: és una
paraula en anglés que
significa pallaso.

A més, Tània té altres professions
relacionades amb l'art de contar històries.

Per exemple:

- Professora.
- Folklorista.
És la persona que estudia
tradicions dels pobles,
com els seus contes o cançons.
- Actriu.
- Escriptora teatral.
- Llibrera.
- Gestora cultural.
És la persona que organitza
activitats culturals, com a teatres.

Sinopsi de l'obra

La sinopsi és un resum de l'obra.

En l'obra, hi ha diferents personatges en el bosc:

- Sers vius.
Per exemple, animals,
insectes i la naturalesa.
- Sers màgics.
Per exemple, guardians del bosc.

Cada nit, tots els sers del bosc
es reuneixen per a contar-se contes.

I depén del personatge:

- Alguns conten les històries.
I altres les escolten.
- Alguns escolten històries
abans d'anar-se a dormir.
I altres en despertar-se.

L'objectiu de contar i escoltar contes
és aprendre coses de cada història.

Per exemple, pots reconéixer
els teus propis desitjos i errors.

El teatre es compon de silencis i paraules.

I amb la història, el bosc creix més fort.

Nota de l'autora

La nota de l'autora és un text on ens explica algunes coses importants sobre la seua obra:

- L'obra es dividix en 7 **escenes**.
En cada **escena**, es conta una història diferent.
Menys en l'**escena** 5.
- Cada història es conta de manera diferent.
Alguns contes necessiten gestos i altres només dir-ho amb paraules.
Per això, es recomana que els actors i les actrius interpreten al **narrador** i a un personatge.

Escenes: són les parts en què es divideix una obra de teatre.

Narrador: és la persona que conta la història. Pot estar dins de la història com un personatge o fora d'ella.

Així, s'escoltarà la història i també el que passa mentres es conta la història.

- Totes les persones que actuen com a personatges han d'estar sempre en l'escenari.

- En estos contes,
es juga amb les paraules.

A vegades, hi ha errors divertits
i paraules que rimen.

O hi ha accions que van una
darrere de l'altra.

- En estes històries, s'usa el cos.
Per a contar la història,
necessites moure't.

- En les històries, també s'usen
símbols i metàfores.
Això servix per a parlar
dels desitjos o pors
que amaguen els personatges.

- L'obra ens ensenya
l'important que és
dir les coses que sents.
I usa el teatre
perquè parlar de les teues pors
siga més fàcil.

- La por pot frenar-te en moltes coses.
Però quan tens suport, és diferent.

Símbols: són
coses, signes o
paraules que
representen una
altra cosa.

Metàfores: és quan
s'usa una frase per
parlar d'una altra
cosa diferent.
Per exemple, si diu
que té el cor d'or
significa que eixa
persona és molt
bona.

Personatges

Les persones que participen en l'obra tindran els següents 13 personatges:

■ Sers màgics:

1. **GUARDIÀ**
2. **GUARDIANA**
3. **NANA**

És com un esperit del bosc.

■ Sers vius:

Insectes i animals.

4. **GRANOTA**

5. **MUSSOL**

Mussol és Búho en valencià.

6. **XICOTET TALP**

Talp és un topo en valencià.

7. **PALOMETA**

8. **LLUERNES**

Lluernes son lucièrnagas en valencià.

Naturalesa.

9. **ARBRES**

10. **CARRASCA**

11. **SURERA**

12. **PI**

13. **SOL**

La Surera, Carrasca i Pi
són els noms de diferents arbres.

Alguns dels personatges
que hem vist ara
interpreten altres personatges en els contes.

Per exemple:

- El Mussol fa de professor Mussol.
- I altres personatges a la Mosca,
Mosquit i Àguila.

Introducció escena 0.

Abans de començar.

Entren a la sala 3 actors o actrius.

Les 3 persones estan vestides
com els personatges
que interpreten.

Però els falta algun detall
per a completar el personatge.

Els 3 personatges són:

Carrasca, Pi i Surera.

Són 3 tipus d'arbres.

Text teatral.

Escena 0: Abans de començar

CARRASCA: Hola a tots.
Ara vos mostrarem
una obra de teatre,
de la qual portem
uns mesos esperant.

PI: Esta obra passa en un bosc.
I nosaltres fem d'arbres.

Jo faig de pi.

SURERA: Jo faig de surera.

CARRASCA: Jo faig d'alzina carrasca.

La surera és l'arbre que dona suro.

I l'alzina carrasca
és un arbre gran,
típic d'Espanya.

PI: En l'obra no parlem molt.
Perquè som arbres.

SURERA: En realitat,
no parlem res.

CARRASCA:

Però abans de començar,
volíem dir alguna cosa.

Abans de convertir-nos del tot
en Pi, Carrasca i Surera.

PI:

Este és un bosc molt especial.
I té arbres i plantes
com tots els boscos.

SURERA:

També hi ha animals salvatges.

CARRASCA:

I altres sers,
que no es poden vore
a primera vista.

PI:

Però este bosc
també té una història.

Fa molt de temps,
conten que el bosc
es va cremar per un incendi.
Va ser un incendi terrible.

SURERA:

Molts dels arbres
més vells i savis van morir.

CARRASCA: També van desaparéixer molts animals.

PI: I els que van quedar, estaven molt tristos, i no sabien què fer.

SURERA: Va ser quan els Guardians van trobar la campana dels contes.

CARRASCA: Diuen que una vella bruixa, que vivia en una casa vella, va regalar la campana als Guardians.

PI: A mi m'han dit que ho van trobar on estava el vell **salze**.

Salze: és un tipus d'arbre de fulles llargues i flexibles, amb branques que estan penjades.

SURERA: Bé, era una cosa molt vella. I ja està.

És que esta part de la història no ens la sabem molt bé.

CARRASCA:

Va ser quan els Guardians
van començar a reunir-nos a tots.
Ací.

En este **clar del bosc**,
per a contar històries.

Clar del bosc: és
un espai obert del
bosc on entra
més llum.

PI:

I cada nit
passava una cosa increïble.

SURERA:

Cada vegada que es contava un conte,
el bosc es recuperava.
Creixia.

CARRASCA:

Els contes eren
un conjur molt poderós.

PI:

Així que ara,
quasi no es veu el bosc.
A penes hi ha arbres,
ni canten els pardals.

CARRASCA:

Però amb cada conte,
el bosc creixerà
en la vostra imaginació.

SURERA:

Els contes d'esta nit
els van a contar
alguns sers del bosc.

PI: Coneixereu als guardians.
I també vindran Nana,
que és un esperit del bosc.
I Mussol, que és un mussol.

CARRASCA: Estaran el Xicotet Talp i Palometa.
No sé si Granota podia vindre.

SURERA: Ja saps que Granota
sempre arriba tard.

PI: Bé, ja els coneixereu.
Nosaltres ens n'anem.

CARRASCA: Sí, que ja és molt tard.

SURERA: És molt tard!
Adeu!

Els 3 arbres s'acaben de vestir
amb els seus vestits d'arbre.
I els tres ixen de l'escena.

Introducció escena 1.

Arriba la nit al bosc.

En esta escena, apareix la Veu en Off.

La Veu en Off és
quan una persona parla
però no apareix en l'escena.

S'escolta la seua veu
mentres van passant coses
en l'escenari.

La Veu en Off servix
per a contar la història
o per a explicar alguna cosa en concret.
La Veu en Off és com el **narrador**.

Narrador: és la
persona que conta la
història.
Pot estar dins de la
història com un
personatge, o fora
d'ella.

Text teatral.

Escena 1: Arriba la nit al bosc.

VEU EN OFF: Ha arribat la nit al bosc.
 Ho sabem
 perquè se'n va el sol.
 I tot es queda en silenci.

Hi ha una pausa
perquè es note el silenci.
Però les llums continuen enceses.

VEU EN OFF: **Ehem.**
Que se'n va el sol.

Ehem: és el so que es fa per cridar l'atenció d'algú perquè pot corregir alguna cosa.

Ara la llum de la sala disminueix
i es fa més fosc.

VEU EN OFF: Ara sí, gràcies.
I tot queda en silenci.

També sabem que arriba la nit al bosc
perquè sona la campana.
I quan sona la campana,
arriba l'hora d'assentar-se
al costat del foc.

Si en l'**escena** no hi ha foc,
no es diu la frase del foc.

Escenes: són les parts en què es divideix una obra de teatre.

VEU EN OFF: A contar i escoltar històries
tots junts.

Pot ser que esta nit
s'escolten contes
molt antics i misteriosos.

VEU EN OFF:

O potser contes nous,
que tenen ganes de jugar.

Qui sap quines històries
ens portaran els vents esta nit.
Qui sap quins somnis fabricarem
amb estos contes.

I ara, silenci.
Per fi ha arribat al bosc
el moment de contar històries.

Entren els guardians.
Porten una campana a la mà.

Quan els guardians
estiguen en mig de l'escenari
ells toquen la campana.

GUARDIÀ:

Bona nit.
Benvinguts al nostre bosc.

GUARDIANA:

Nosaltres som
els Guardians de la campana.

Ens encarreguem d'avisar
que ja és l'hora
de contar i escoltar històries.

GUARDIÀ:

En este bosc,
ens encanta contar-nos històries
abans d'anar a dormir.
Els nostres somnis s'alimenten
d'estos contes.

Els guardians toquen la campana
una segona vegada.

Deixen la campana en el sòl
i s'assenten un a cada costat
de la campana.

Alguns personatges entren:

- Molt tranquils.
- O en silenci.

Altres personatges entren i:

- Parlen de les seues coses.
- O se saluden.

Tots s'assenten al voltant de la campana
i formen un **semicercle**.

Semicercle: és la
mitat d'un cercle.

GUARDIANA:

Hola a tots!
Esta nit de contes
serà molt especial.
Tenim convidats.

PALOMETÀ: Convidats?
Quins convidats?
A on estan els convidats?

La Palometa mira pertot arreu.

GUARDIÀ: Estan ahí.

El Guardià assenyala
al públic que té davant.

GUARDIÀ: Són xiquets i xiquetes.
També coneguts,
com el públic de hui.
Crec que han vingut a escoltar
les nostres històries.

Tots els personatges miren al públic
i saluden al mateix temps.

TOTS: Hola! Què tal?

Les llums de la sala
s'apaguen a poc a poc.
I la sala queda més fosca.

GUARDIÀ:

Ara que el bosc
està totalment fosc
començarem.
Esta nit no hi ha lluna en el cel.

NANA:

La nit em fa un poc de por.

XICOTET TALP:

Jo també tinc por esta nit.
Diuen que de nit
el bosc s'ompli de criatures estranyes.

GUARDIÀ:

Et referixes a bruixes i vampirs?

MUSSOL:

El que hi ha són **rates penades**.
Això t'ho dic jo.
Que em solc quedar
tota la nit despert.

Rates penades:
són animals
voladors que
ixen de nit.

I bавoses.
Sempre hi ha moltes **bавoses**.
Encara que les **bавoses**
no isquen en els contes.

Bавoses:
són com
caragols,
però sense
closca
i més xicotets.

PALOMETA:

Jo no em puc adormir
si no escolte algun conte.
Quan escolte una bona història
se m'oblida tota la resta de coses.

GUARDIANA: D'acord, Palometa, comencem.
Quin conte voleu contar?

GUARDIÀ: Quin conte teniu ganes d'escoltar?

XICOTET TALP: I si contem el conte del principi?

TOTS: Sí!

GUARDIÀ: D'acord, contem
el conte del principi tots junts.

Introducció escena 2.

El conte del principi.

Sona la campana per tercera vegada.

I tots els personatges
es queden en silenci.

Els sers del bosc s'alcen
i fan soroll amb els dits.

Tots els personatges
es preparen enfront del públic.

Text teatral.

Escena 2: El conte del principi.

7 personatges estan enfront del públic,
i formen una línia horitzontal.
Els 7 parlen d'esquerra a dreta.

Cada personatge de l'escenari
representa un número concret,
segons el lloc en el qual està.

l eixe número servix
per a saber l'ordre
en el qual parla cada un.

Per exemple, la primera persona
de la part esquerra, és el número 1 .
l és la primera persona a parlar.

- 1: Este és un conte.
- 2: Este és un conte que conta.
- 3: Este és un conte que conta el principi.
- 4: Este és un conte que conta el principi,
però no el final.

5: Este és un conte que conta el principi,
però no el final.
Perquè ens recordem de com comença.

6: Este és un conte que conta el principi,
però no el final.
Perquè ens recordem de com comença.

Este personatge dubta
de la frase que ha de dir.

6: Però mai.

Este personatge, torna a dubtar.
No recorda com continua la frase.

6: Però mai.

Este personatge dubta molt.

6: Ai, ai, ai!
No em recorde com seguir!

7: No passa res,
tornem a començar.

Tots els personatges
comencen de nou.

- 1: Este és un conte.
- 2: Este és un conte que conta.
- 3: Este és un conte que conta el principi.
- 4: Este és un conte que conta el principi,
però no el final.
- 5: Este és un conte que conta el principi,
però no el final.
Perquè ens recordem de com comença.
- 6: Este és un conte que conta el principi,
però no el final.
Perquè ens recordem de com comença.
Però mai, però mai.
Però mai.
- Ai, una altra vegada igual!
No sé com continua!
- 7: Va, tornem a començar.
- 6: Sí, però esta vegada canviem de lloc.

Tots els personatges
es mouen en l'escenari,
però tornen a la mateixa posició.

Xe!: és una
expressió que
s'utilitza per
queixar-se
d'alguna cosa.

6: **Xe!**
Però si estem igual una altra vegada.

1: És cert.
Vinga, canviem de veritat.

Tots tornen a moure's.

Ara, el 6 passa a ser l'1
i el 7 passa a ser el 2.

Després continua sent
el mateix orde d'abans,
a partir del número 2.

Per exemple, el que era el número 1
ara és el número 3,
i el que era número 2, és el 4.

6: Este és un conte.

7: Este és un conte que conta.

1: Este és un conte que conta el principi.

- 2: Este és un conte que conta el principi,
però no el final.
- 3: Este és un conte que conta el principi,
però no el final.
Perquè ens recordem de com comença.
- 4: Este és un conte que conta el principi
però no el final.
Perquè ens recordem de com comença.
Però mai, mai, però mai.

Ara el número 4 no recorda
com segueix la frase.

- TOTS:** No! Una altra vegada igual!
- 5: D'acord, tranquils, no passa res.
Ja acabe el conte jo.
Este és un conte que conta el principi,
però no el final.
Perquè ens recordem de com comença.
Però mai, però mai,
però mai aconseguim acabar.
- 6: I conte contat.

7: El conte del principi,
més o menys s'ha acabat.

Tots els personatges
tornen al **semicercle** inicial.

Semicercle: és la
mitat d'un cercle.

Introducció escena 3.

Les excuses de la Granota.

Apareix la Guardiana en l'escenari.

Arriba corrent, amb pressa.

Arriba tard a la trobada.

La Guardiana porta una granota a la mà.

Text teatral.

Escena 3: Les excuses de la Granota.

GUARDIANA: Com m'agrada
el conte del principi.

GRANOTA: Hola, hola a tots!

GUARDIÀ: Hola, Granota.
Quina llàstima.
T'has perdut el primer conte.

Granota s'assenta amb els altres,
al voltant de la campana.

GRANOTA: És que resulta
que se m'ha fet tard
pel tema del Mosquit.

NANA: I quin és el tema del Mosquit?

GRANOTA: Per a explicar-vos el tema del Mosquit
vos hauria de contar
el tema de la Mosca.

MUSSOL: Però què li ha passat a la Mosca?

GRANOTA: Això de la Mosca no s'entén
sense el tema del Caragol.
O el de l'Àguila.

XICOTET TALP: Granota, eixos són molts temes.
Per què no ens els contes
d'un en un?

GUARDIANA: Sí, Granota.
Conta'ns la teua història.

GRANOTA: D'acord.

Els Guardians toquen la campana.
I la Granota s'alça
i es col·loca en mig de l'escenari.

Tots els personatges
fan soroll amb els dits.

Granota passa a ser un **narrador**.

Narrador: és la
persona que conta
la història.
Pot estar dins de
la història com un
personatge, o fora
d'ella.

GRANOTA: Hi havia una vegada,
un mosquit, molt xicotet.
Que tenia una set!
I li va preguntar
el mosquit a la mosca:
em dones alguna cosa per a beure?

Un dels personatges del semicercle
s'alça per a imitar a la mosca.
Eixe personatge es toca la barriga.

En la història, la mosca
tenia molta gana.

MOSCA: Si em portes un trosset de meló,
et doneigua.

GRANOTA:

Així que el mosquit se'n va anar a l'hort.
I li va preguntar el mosquit al caragol:
em dones un poc de meló?

Un altre personatge del **semicercle**.
s'aproxima a la Granota
i fa de caragol.

Semicercle: és la
mitat d'un cercle.

Però el caragol va molt lent
i necessita més velocitat.

CARAGOL:

Si em portes el vent, et done meló.

GRANOTA:

Així que el mosquit va pujar a una branca.
I el mosquit li va preguntar a l'àguila:
em portes un vent que tinga pressa?

Un altre personatge del **semicercle**
s'alça i fa d'àguila.
Imita a una àguila que no veu bé.

L'àguila no veia res.

ÀGUILA:

Si em portes unes ulleres,
et done el vent.

GRANOTA: Així que el mosquit
se'n va anar a l'òptica.
I li va preguntar a l'òptic:
em fas unes ulleres d'àguila?

Un personatge del semicercle
s'alça i fa d'òptic.
Camina trist i sense ganes.

L'òptic estava trist
i no volia fer ulleres.

ÒPTIC: Si em cantes, et faig unes ulleres.

GRANOTA: Així que el Mosquit
va tornar a la **tolla**
i em va trobar a mi.

Tolla: és una
acumulació
d'aigua bruta.

I em va preguntar si volia cantar.
Però és que jo arribava tard.

Un altre personatge del semicercle
s'alça i fa de Mosquit.

El Mosquit estava de braços plegats
perquè estava enfadat.

MOSQUIT: Soc el Mosquit
i ja estic fart d'este conte.
Tot el món està ocupat
i jo només volia beure aigua.

GRANOTA: Val.
Aniré amb tu, no et preocupes.

I la Granota acompanya a Mosquit
al seu lloc en el **semicercle**.

Semicercle: és la
mitat d'un cercle.

GRANOTA: Per això, vaig anar a l'òptica
i vaig cantar una cançó a l'òptic.

L'òptic va fer unes ulleres a l'Àguila.

Àguila li va enviar vent al Caragol.

Caragol li va donar un poc de meló
a la Mosca.

Mosca li va donar aigua al Mosquit.

I Mosquit per fi va beure aigua.
I este conte s'ha acabat.

Introducció escena 4.

La Dansa dels Arbres.

Una xiqueta del semicercle
s'alça i es col·loca en el centre.

Esta xiqueta és Nana.

Els Guardians toquen la campana.

I tots els personatges
fan soroll amb els seus dits.

Text teatral.

Escena 4: La Dansa dels Arbres

Per a contar esta història
els personatges no usaran les paraules.
Els usaran el moviment,
les llums i la música.

Els personatges d'esta història
són arbres.
I els arbres no parlen.

Per això, els actors i actrius
que fan d'arbres
ballaran per a contar la història.

També poden tocar instruments
i canviar de ritme i velocitat
segons siga necessari.

Nana és ara el **narrador**.

Narrador: és la persona
que conta la història.
Pot estar dins de la
història com un
personatge, o fora d'ella.

NANA:

Bona nit.
Jo soc Nana.
Soc l'esperit dels arbres.

M'encanten totes les coses
que creixen amb arrels
i fulles verdes.

Ara vos contaré la història
de com era este bosc
al principi de tot.
Molt abans del gran incendi.

En aquella època,
els arbres caminaven
com tu i com jo.
I també parlaven.
No amb paraules.
Els movien les seues fulles
i les seues arrels.

Les llums de l'escenari s'apaguen.
Les persones que actuen d'arbres
es mouen per l'escenari.

NANA: Conten que fa molt de temps,
els arbres del bosc creixien
al ritme de l'**alba**.

Alba: és el moment
del dia en què
comença a eixir el
sol i el cel s'il·lumina.

Els arbres es col·loquen
amb els braços i les cames encollides.
I amb el cap entre les mans.
També poden tindre els braços
en posicions distintes
perquè hi ha molts arbres distintes.

Comença a sonar la música
i els arbres imiten una xicoteta brisa.

Es mouen de manera lenta,
i s'encenen les llums al mateix temps.
El ritme de la música també canvia.
Així, s'imita l'**alba**.

NANA: El sol té un tipus de música.
Encara que les persones
ja no la puguem sentir.

NANA:

Quan eixia el sol,
els arbres podien
caminar i moure's.

Els arbres s'unien a prop
del **clar del bosc**.

Saludaven al sol
i se saludaven entre ells.

Clar del bosc:
és un espai
obert del bosc
on entra més
llum.

Estaven contents
de tindre els seus rajos.

Els arbres es van movent
fins a un cercle xicotet,
que és el clar del bosc.
I en eixa zona, augmenta la llum
i el ritme de la música.
Els arbres dansen.

La persona que fa
del personatge del sol,
s'aproxima i balla amb ells.

NANA:

Quan el sol continuava
el seu camí.
Els arbres gaudien del dia,
fins que arribara el **capvespre**.

Capvespre:
és el
moment del
dia en què
es fa de nit.

La persona vestida de sol s'allunya.
I les llums de l'escenari disminueixen
per a imitar el capvespre.

El ritme de la música
i els moviments dels arbres
són cada vegada més lents

NANA: El sol s'anava
i ells tornaven a descansar
i esperar l'**endemà**.

Endemà: és el dia que
ve després d'un altre.

Els arbres s'allunyen
de la zona més clara,
i tornen al seu lloc original.
Tot queda de nou en silenci.

Sona la campana de nou.
I la història es finalitza.

Introducció escena 5.

Cinc coses poregoses.

Nana es torna a posar en el seu lloc.
I la Guardiana li dona les gràcies
per contar la seua història.

Poregoses: significa el
mateix que temeroses.

Text teatral.

Escena 5: Cinc coses poregoses.

- GUARDIANA:** Moltes gràcies, Nana.
Ens ha encantat la teua història.
Sense paraules.
Qui vol contar
el següent conte?
- PALOMETA:** A mi m'agradaria escoltar
un conte llarg.
I que faça un poc de por.
- XICOTET TALP:** Un conte de por?
No, per favor.
Que la por
em fa molta por.
- GUARDIANA:** Mussol,
que sempre està despert de nit,
potser ens pot ajudar en això.
- MUSSOL:** Clar que sí!
Mireu, jo vos diré 5 coses
que sé sobre tindre por.
Em van molt bé per a escoltar contes.
Vos les conte?

TOTS: Sí, per favor!

Mussol s'alça del **semicercle**
i es posa en mig de l'escenari.
Els altres, fan soroll amb els dits.

Semicercle: és la
mitat d'un cercle.

MUSSOL: A veure, algú em pot portar
una pissarra, una bata i les meues ulleres?
És per a dir coses
i que semblen importants.

Alguns personatges
s'alcen del **semicercle**
i li porten a Mussol el que necessita.

MUSSOL: Ah.
I un **punter telescòpic**
llarg i **retràtil**
amb cordó de mà?

**Punter
telescòpic:** és
un pal que
servix per
assenyalar
coses.

GRANOTA: Un **punter telescòpic**?
Què?
D'això no tenim.

Retràtil: és
quan un
objecte s'estira
i s'encull.

MUSSOL: Bé, millor un pal.
Porteu-me un pal.

Mussol es posa les ulleres
i es passeja per davant de la pissarra.
Té el pal a la mà.

Mussol es vist del Professor Mussol.

PROFESSOR

MUSSOL: Benvolguts amics del bosc.
Benvolguts xiquets i xiquetes.
Soc el professor Mussol.
Expert en la foscor
i altres coses que fan por.
Esta nit vos explicaré
cinc coses temoroses.

Les cinc coses temoroses
estan en la pissarra.
El professor Mussol les mostra,
segons cada explicació.

PROFESSOR

MUSSOL: Les històries, a vegades fan por.
Però no passa res.
Si tens por,
pots agafar la mà
a la persona del teu costat.

Els personatges de l'escenari
s'assenten a prop els uns dels altres
i s'agafen de les mans.

PROFESSOR

MUSSOL: De què tens por?
Mai saps
què et farà por.
Per exemple, si jo conte
una història d'una aranya.

El Professor Mussol trau
una aranya de goma de la seua bata.
I la llança a un personatge.

GRANOTA: **Ah!**
Una aranya, quin horror.

Ah!: és el crit que
es dona quan et
fan sentir por.

PROFESSOR

MUSSOL: Però si jo ho conte per allà.

El Professor Mussol trau
una altra aranya de goma de la seua bata.
I ho llança a un altre personatge.

PALOMETA: Una aranyeta!
Que bonica!

PROFESSOR

MUSSOL:

Amb la por mai se sap!
Passem a una altra cosa.

Et pegue un un **esglai**.

En els contes, a vegades hi ha **esglais**.

Hi ha gent que s'espanta
per qualsevol cosa.

És capaç de pegar
uns bots i crits increïbles!

Esglai: és una sensació forta de por o sorpresa que et ve de sobte.

Xicotet Talp alça la mà.

XICOTET TALP:

Professor Mussol, Professor Mussol.
Jo soc molt bo espantant-me.

PROFESSOR

MUSSOL:

A vore, vine ací.
Explica'ns qui eres.

Xicotet Talp s'alça
i s'aproxima al Professor Mussol.

XICOTET TALP:

Soc Talp.
Visc en un cau davall de terra.
Em diuen Xicotet Talp.
I a vegades, tinc molta por.

XICOTET TALP: Una vegada em vaig espantar
de la meua pròpia ombra!

PROFESSOR

MUSSOL: Per tant, saps espantar-te molt bé.

XICOTET TALP: Excavar túnels i tindre por
són les coses
que millor faig en el món.

PROFESSOR

MUSSOL: Per tant, et pegaré un esglai.
A vore com ho dus.

El professor Mussol s'amaga
darrere de la pissarra.

Xicotet Talp mira al públic
i saluda a algú que coneix.

El Professor Mussol ix de la Pissarra
i espanta a Xicotet Talp.

PROFESSOR MUSSOL: Buuu!

Buuu!: és un so que
es fa quan espantes
a algú.

Xicotet Talp pega un salt
i pega un crit molt fort.

XICOTET TALP:

Ahhhh!

Ahhh!: és el crit que es dona quan te fan sentir por.

PROFESSOR

MUSSOL:

Xe, ho has fet molt bé.

Un fort aplaudiment, per favor,
per a Xicotet Talp.

Xicotet Talp saluda al públic

i torna al seu lloc.

PROFESSOR

MUSSOL:

I ara, continuem
amb les coses temoroses.

Una altra cosa important és que
a vegades, passar un poc de por
val la pena.

Els contes sempre acaben bé.

I guanyem a les coses
que fan por.

A vore, algú es recorda
del final d'un conte?

Nana alça la mà.

NANA:

Catacric, catacrac
este conte s'ha acabat.

Catacric i catacrac
és un joc de paraules
per a dir conte acabat.

PROFESSOR

MUSSOL: Molt bé.

No diu, per exemple:
Catacric, catacrac
este conte s'ha trencat.
I ja no funciona.

XICOTET TALP: Però jo no sé per què
diuen conte contat,
per la ximenera se n'ha escapat.

Als Talps com jo
no ens agraden
les ximeneres ni les altures.

Podria dir conte contat,
davall de terra s'ha ficat.
Això sí.

PROFESSOR

MUSSOL: D'acord, Talp.
Per tant quan tu contes un conte,
ho pots dir així.

GUARDIÀ: Això és, Xicotet Talp.
Per què no ens contes
un conte?

XICOTET TALP: Jo?

TOTS: Sí!

Introducció escena 6.

El conte de la Senyora Compostadora.

La Senyora Compostadora
és el nom d'un personatge del conte.

Els Guardians toquen la campana
i tots els personatges
fan soroll amb els seus dits.

Xicotet Talp es posa
en el centre de l'escenari
i conta la seua història.

Apareix una Veu en Off
per a imitar al seu iaio Talp.
Durant este conte,
el públic també participarà.

Text teatral.

Escena 6: El conte de la Senyora Compostadora

XICOTET TALP: Este conte me'l contava el meu iaio
quan no podia dormir.
Ara el meu iaio ja no està,
però a vegades, em pareix
que escolte la seua veu al meu cap.

VEU EN OFF

DEL IAIO: Hi havia una vegada en el bosc,
un xicotet animal.
D'ulls xicotets i mans fortes.
Era un talp xicotet.

Xicotet Talp fa uns estiraments
i comença a parlar.

XICOTET TALP: Quin bon dia per a fer un túnel.
Anem allà!

Xicotet Talp se senta sobre els talons
i prepara les mans per a excavar.
Este personatge canta
i fa el gest d'excavar
al ritme de la cançó.

XICOTET TALP: Talpi, talp, tipi, tap.
Este talp excavarà.
Talpi, talp, tipi, tap.
Fins el fons arribarà.

Xicotet Talp mira al públic.

XICOTET TALP: Uf! Que cansat que és excavar.
M'ajudeu?

Uf: és un so que es fa servir per mostrar el que està cansat.

Ara tots els personatges
animen al públic.
Perquè repetisquen les paraules
que Xicotet Talp canta.

TOTS

i el públic: Talpi, talp, tipi, tap.
Este talp excavarà.
Talpi, talp, tipi, tap.
Fins el fons arribarà.

VEU EN OFF

DEL IAIO: Excavava tan bé i tan ràpid
que més que un talp,
semblava un **remolí** excavador.

Remolí: és un moviment fort de l'aire que gira molt ràpid.

Cada vegada canten més ràpid.

TOTS

i el públic:

Talpi, talp, tipi, tap.
Este talp excavarà.
Talpi, talp, tipi, tap.
Fins el fons arribarà.

Talpi, talp, tipi, tap.
Este talp excavarà.
Talpi, talp, tipi, tap.
Fins el fons arribarà.

VEU EN OFF

DEL IAIO:

Excava que t'excavaràs.

Xicotet Talp va fer un forat en la terra
fins a arribar més enllà
de les arrels dels arbres.

I va arribar més enllà
de les arrels de les muntanyes.

Xicotet Talp continua excavant.

XICOTET TALP:

Talpi, talp, tipi, tap.

Eh, un moment!
Ja no puc excavar més.
Però on estic ara?

Xicotet Talp mira al seu voltant
amb els seus xicotets ulls,
amb els quals no veu molt bé.

XICOTET TALP: Hola?

El Xicotet Talp té por.
I comença a olorar algo.

XICOTET TALP: Qui hi ha per ahí?

VEU EN OFF

DEL IAIO: Ningú reponia.
Però Xicotet Talp va sentir
una olor desagradable.

XICOTET TALP: Pel meu nas de talp,
que ací fa una olor fatal.

L'olor és molt forta
i arriba fins a la resta
dels personatges de l'escenari.

Tots es tapen el nas.

GRANOTA: Ací fa olor d'ous podrits.

MUSSOL:

No, no.

Ací fa olor de mil pets de mofeta.

PALOMETA:

No, no.

Ací fa olor de caca
de **mamut llanut**.

Mamut llanut: era un animal molt gran que va viure en el passat. Era semblant a un elefant amb molt de pèl.

XICOTET TALP:

No, no, no, no.

Ací fa olor
a la Senyora Compostadora!

Tots els personatges
pareixen espantats.

TOTS:

La Senyora Compostadora!

VEU EN OFF

DEL IAIO:

Així és, amics i amigues.

El Xicotet Talp havia arribat,
a la cova de la terrible i **pudenta**
Senyora Compostadora.

Pudenta: és quan fa mala olor.

Tots els personatges
envolten a Xicotet Talp.

NANA:

Oh, quina mala sort!
La Senyora Compostadora
és la més pudenta criatura
que hi ha en el bosc.

MUSSOL:

Ella s'ho **engul** tot.
S'**engul** tot el fem
i totes les restes del bosc.

Engullir: significa menjar o tragar molt ràpid i sense mastegar.

GUARDIANA:

Engul tot el que es podrix en el bosc,
i tot el que es mor.

PALOMETA:

Diuen que es queda
amb totes les paraules
que es diuen i que fan mal.

També s'engul les paraules
que no es diuen
però fan mal igual.

Xafardejos: és quan una persona comenta coses de la vida dels altres.

GUARDIÀ:

Les mentides,
les crítiques i els **xafardejos**.
Els **nyinyi** i els **mememe**.

Nyinyi i mememe: són expressions que representen burles.

El so **nyinyi** s'usa
per a imitar a una persona
que es queixa molt o plora.

El so mememe s'usa
per a imitar a una persona
que només parla d'ella mateixa.

El Guardià posa cara burleta
mentres repetix les expressions
nyinyi i mememe.

XICOTET TALP: Per això el seu **alé**,
és el més pudent
de tots els **alens** del bosc.

Alé: és l'aire que
ix de la boca.

GRANOTA: Xicotet Talp.
Tens un poc de por?
Perquè jo sí.

XICOTET TALP: Sempre que el meu iaio
arribava a esta part del conte
m'entrava molta por.
Però m'agafava de la mà
i se'm passava.

NANA: Ara et podem
agafar nosaltres de la mà.

XICOTET TALP: Gràcies, Nana.

Xicotet Talp respira
i agafa forces.

XICOTET TALP: No podem quedar-nos ací
en esta cova.
Hem de contar el conte
i enfrontar a la Senyora Compostadora.

Tots els personatges
animen al Xicotet Talp.
L'abracen, l'animen
i després tornen al seu lloc.

VEU EN OFF

DEL IAIO: Diuen que la Senyora Compostadora
era gran i apegalosa.
Com una gran muntanya de fem.

XICOTET TALP: Eh, un moment.
Però no em contaves sempre
que la Senyora Compostadora
era gran, però a vegades era xicoteta?
I que era molt peluda?

VEU EN OFF

DEL IAIO: Ah, sí, cert.
És que esta és una altra versió.

XICOTET TALP: Quin embolic, iaio!
Serà millor que conte jo esta part.
D'acord?

VEU EN OFF

DEL IAIO: Com tu vullgues, Xicotet Talp.

XICOTET TALP: En el costat més fosc
de la fosca cova,
estava la Senyora Compostadora.
Xicotet Talp no la podia veure bé.

Xicotet Talp té els ulls xicotets
i no pot veure bé.

XICOTET TALP: Però l'olor era cada vegada
més fastigós.

Xicotet Talp
fa una expressió de vomitar.

VEU EN OFF

DEL IAIO: I es va escoltar una veu.
La veu deia:
Jo soc la Compostadora
la més devoradora.
El meu **alé** de fem
fa fugir a la gent.

Alé: és l'aire que
ix de la boca.

XICOTET TALP: Però, iaio,
deixa'm contar-ho a mi.

**VEU EN OFF
DEL IAIO:**

Sí, perdona.

XICOTET TALP: Xicotet Talp
es va acostar més
a la Senyora Compostadora.

Ella va obrir la boca,
i de sobte,
va començar a fer mala olor.

I ella va dir de nou:
Jo soc la Compostadora
la més devoradora.
El meu **alé** de fem
fa fugir a la gent.

Xicotet Talp es va paraitzar.
Tenia molta por.
I volia eixir de la cova,
però no podia.

I ella va obrir la boca de nou.
La va obrir més, i cada vegada més.

Xicotet Talp obri els braços,
per a imitar la boca de la Senyora.
I cada vegada, obri més els seus braços.

Quan Xicotet Talp
no pot obrir més els braços,
fa una pausa.
I tanca els braços de colp.

XICOTET TALP: Nyam!

Nyam!: és el so que permet imitar quan menges alguna cosa.

Tots els personatges
peguen un salt de l'espant.
I Xicotet Talp
es tomba en el sòl.

MUSSOL: Ah! Quin **sortit**, Xicotet Talp!

PALOMETA: Sí, estic tremolant!

Sortit: és algú atrevit o descarat, que fa coses sense vergonya.

Xicotet Talp
es col·loca de nou
en la seua posició inicial.

XICOTET TALP: Gràcies, xics.

Xicotet Talp es torna a tombar.

GUARDIÀ:

I així s'acaba este conte?
Que la Senyora Compostadora
es va menjar a Xicotet Talp?

VEU EN OFF

DEL IAIO: No, no.

La Senyora no es va menjar
a Xicotet Talp.

VEU EN OFF

DEL IAIO: Però la Senyora
li va tirar un alé tan fort
que el Xicotet Talp es va marejar
i es va caure a terra.

I quan es va despertar,
estava de nou en el seu cau.

I semblava que tot
havia sigut un somni.

Però, quan es va reunir
amb els seus amics del bosc,
havia canviat alguna cosa.

Xicotet Talp s'alça
i mira a tot el seu voltant.

Xicotet Talp es dirigix
on estan tots els personatges.

XICOTET TALP: Hola, amics!

Tots els personatges es tapen el nas.
I és perquè l'**alé** de Xicotet Talp
fa mala olor.

Alé: és l'aire que
ix de la boca.

GRANOTA: Ací fa olor d'ous podrits.

MUSSOL: Ací fa olor de mil pets.

Xicotet Talp sent molta vergonya.

XICOTET TALP: No són ous podrits.
Soc jo.

Vaig estar excavant un túnel
i vaig arribar fins a la cova
de la Senyora Compostadora.

Ara m'he quedat amb un alé
tan dolent com el seu.

I Xicotet Talp
li tira el mal alé a Mussol.

Mussol es mareja.
Però els altres personatges
agarren a Mussol.

GRANOTA:

Anem allí.
I li tirem una bomba
a la Senyora **Compudentora**.
I s'acaba el problema.

Compudentora:
és un joc de
paraules.
Junten
Compostadora i
pudenta per fer
una burla.

GUARDIANA:

Res de bombes!
Qui es menjarà
totes les coses podrides
si la Senyora Compostadora desapareix?

NANA:

Xicotet Talp.
I si et poses un poc
d'ambientador en la boca?

Jo tinc ací
una essència d'**espígol**
que és una meravella.

Espígol: és
una flor
morada amb
una forta olor.

MUSSOL:

Però com vols que es pose
ambientador a la boca?

MUSSOL: Seria millor que es llave les dents
amb caguerada de **merla**.
A mi m'han dit que això
funciona molt bé.

Merla: és un
pardal.

Tots els personatges
comencen a parlar al mateix temps.
I no s'entén res del que diuen.
Cada un està dient una cosa distinta.

TOTS

AL MATEIX TEMPS: Jo crec que és millor una bomba.
Caguerada,
jo no em pense menjar
cap caguerada.

Però si no està tan dolenta.
És blanqueta com la pasta de dents.

També tinc
un **encens** fantàstic
de **sàlvia**.
És purificador.

Encens de sàlvia:
és una herba que
es crema i dona
fum i una forta olor.

Potser la bomba ha de tindre
alguna cosa més que pedres.

TOTS

AL MATEIX TEMPS: I torna-li la trompa al xic,
amb la bomba.

Però si és una bombeta
de res.

A tot això, la merla
no té dents.

Però la seua caguerada és bona.

**Torna-li la trompa
al xic:** és una
forma de parlar que
significa dir una
altra vegada algo.

Els guardians es cansen
d'escoltar a tots al mateix temps.

El guardià toca la campana.

I tot el món es queda en silenci.

GUARDIANA: A vore, amb tant de soroll,
no ens aclarim
i hem de continuar.

PALOMETA: Jo vull dir una cosa.

GUARDIÀ: Avant, Palometà.

PALOMETA: Xicotet Talp, i tu
Tens alguna paraula podrida?
Hi ha alguna cosa que no hages dit
i que et faça mal ací dins?

XICOTET TALP:

Què vols dir, Palometa?
Alguna cosa com què?

PALOMETA:

Sempre hi ha coses que costa dir.
Altres coses ens les guardem
perquè fan mal.
Però dins continuen fent mal.
Per tant es podriuen i fan mala olor.

VEU EN OFF

DEL IAIO:

Xicotet Talp es va quedar
sense saber què dir.

Quan el seu iaio
li contava este conte,
sempre trobaven
alguna paraula **pudenta**
que els feia riure.

Pudenta: és quan
fa mala olor.

XICOTET TALP:

Ara el meu iaio ja no està.
I el trobe molt a faltar.
Voldria dir-li moltes coses,
però no puc.

Estic trist i tinc por
que no em passe mai.

Palometa agafa la mà
de Xicotet Talp.

PALOMETA: Ja ho sé, Xicotet Talp.

El Guardià s'alça
i també agafa la mà de Xicotet Talp.

GUARDIÀ: Però nosaltres som ací.
Amb tu, som els teus amics.

Tots els personatges s'alcen
i agafen la mà de Xicotet Talp.

GUARDIANA: Vindrem cada nit
a contar contes.

GRANOTA: A riure, a cantar, a ballar.

PALOMETA: I recordar així, el teu iaio,
I a tots els iaios.

MUSSOL: També per a saber passar
un poc de por.

NANA: I véncer a la Senyora Compostadora!

VEU EN OFF

DEL IAIO:

Així va ser com els sers del bosc
van aconseguir que l'alé
de Xicotet Talp millorara un poc.

També li van regalar
un raspall i pasta de dents
pel seu aniversari.

I no.

La pasta no era
caca de **merla**.

Merla: és un
pardal.

XICOTET TALP:

I conte contat,
davall de terra s'ha ficat.

Els Guardians toquen la campana.

Tot el món es col·loca

formant un **semicercle**

al voltant de la campana.

Semicercle: és la
mitat d'un cercle.

Introducció escena 7.

Els secrets del bosc.

A la sala, les llums es van apagant.

I entra una persona
que imita a la **lluerna**.

La **lluerna** és un insecte xicotet
que produïx llum a la nit.

Sona música alegre i suau.

I la **lluerna** balla
amb la resta de sers del bosc.

Lluerna: és un
insecte que dona
llum.

Text teatral.

Escena 7: Els secrets del bosc

GUARDIANA: Ha arribat l'hora de les **lluernes**.
Això significa que els contes
estan a punt d'acabar-se.

La **lluerna** s'aproxima
a Palometeta i balla amb ella.
Lluerna li diu alguna cosa a l'orella.
Després s'allunya i desapareix.

MUSSOL: Palometa,
què t'ha dit lluerneta?

PALOMETETA: M'ha contat un conte especial.
Un secret del bosc.

NANA: Jo vull saber eixe secret!

PALOMETETA: Per tant, el primer secret
és que hi ha molts secrets.

Tants secrets com lluernes.
Tantes lluernes
com estrelles en el cel.

Set lluernes entren a l'escenari.
I totes ballen amb els sers del bosc.
Després es queden parades.

GRANOTA: Palometa, conta'ns les seues històries.
Conta'ns els seus secrets.

Palometa s'aproxima a les lluernes.

Cada vegada que la lluerneta
conta un dels seus secrets,
la seua llum s'apaga.

PALOMETA:

Un conte sense principi,
no pot començar.
Un conte sense final,
continua i continua sense parar.

Si fas tard,
que siga per una bona història.

Des que l'Àguila porta ulleres
i el Caragol va de pressa,
tot ha canviat en el bosc.

Ningú s'ha recordat
de convidar al llop.
Així que no ha eixit
en cap conte.

No pots contar-li un conte al vent.
Ni véncer a la Senyora Compostadora
a soles.

La caguerada de merla
no servix per a llavar-se les dents.
Diga el que diga el Mussol.

El major secret del bosc
és que no hi ha foc
que pugua cremar-ho.

PALOMETA:

Ni urbanització

que ho faça desaparéixer.

Este bosc creix cada nit
amb els nostres contes.

Urbanització:

significa construir
habitatges en
terrenys que van
ser boscos
o camps.

I ací s'acaben estos contes,
com les lluernes me'ls varen contar.

Els Guardians toquen la campana
i tots els personatges
s'assenten de nou al seu voltant.

GUARDIANA:

Gràcies a tots els sers del bosc
que heu vingut hui.

GUARDIÀ:

Gràcies per escoltar amb atenció.
Gràcies per contar històries
tan meravelloses.

Els Guardians toquen
de nou la campana.
I a poc a poc els personatges
ixen de l'escenari.
Alguns personatges se'n van parlant.
Uns altres se'n van en silenci.

Quan ja no queda ningú,
els Guardians s'acosten al públic.

GUARDIANA: Bona nit.
Benvolguts xiquets i xiquetes.
Ha sigut un plaer tindre-vos
com a convidats especials
en esta nit de contes.

GUARDIÀ: I cric, cric, el meu conte s'acaba ací.
I cric, crac, el meu conte s'acaba ja.

Cric i crac és un joc de paraules.
Els guardians toquen la campana
per última vegada.

FI DE L'OBRA

